Το μακρινό καλοκαίρι του '78, ήταν μια εποχή ανάμεσα. Πολιτικά, ανάμεσα στην χούντα και την Αλλαγή, κοινωνικά, ανάμεσα στην αυθαιρεσία του χωροφύλακα και τα δίκια του κυρίαρχου λαού. Για κάποιους ήταν κάτι ανάμεσα στη μετεφηβική και την πρώ τη περίοδο νεότητας.

Το αυτοκίνητο της Μάνας ήταν ένα χιλιάρι Mini. Περίπου τεσσάρων ετών τότε, κόκκινο με λευκή οροφή. Σιγά – σιγά είχε αποκτήσει όλη εκείνη την προίκα που το έκανε ελκυστικό. Από τις μαύρες, προσιτές, πλαστικές, προεκτάσεις στα φτερά, έως τις εξωτικές Minilite, το αντίστοιχο βολάν
Motolita
, ένα αρκετά παλιό αλλά καλό
bucket
Carbeau
με ζώνες 4 σημείων και ένα ξεπερασμένο
roll
bar
.

Κάτι λίγα είχαν γίνει και αναρτησιακά και έστριβε κάπως καλύτερα. Από μοτέρ όμως, πτώμα. Όταν τα νεανικά όνειρα για αγωνιστική εμπλοκή ξεκόλλησαν από τις αρχικά αμετακίνητες πατρικές αντιρρήσεις, βρέθηκε ένα “ανεμομαζώματα” 1300άρι μοτέρ, και τοποθετήθηκε προσωρινά.

Πρώτη επαφή, ράλυ Φθιώτιδος, πρώτο Σάββατο του Αυγούστου. Νυκτερινό, ασφάλτινο, αλλά ζουμερό με απλές που έβγαιναν, δεν έβγαιναν και λίγο χώμα. Αξιοπρεπής εμφάνιση, πρώτοι κλάσης μέσα στη δεκάδα, αλλά άδοξη εγκατάλειψη από σπασμένο σωληνάκι φρένων, χωρίς να εκτελεστούν οι τόσο ενδιαφέρουσες ετάπ του Μπράλου και της Ανάβρας.

Επόμενη αγωνιστική εντός έδρας. Α' Αττικό. Πρώτο Σάββατο του Σεπτέμβρη. Το όχημα

παρέμενε αργό αλλά ιδιαίτερης εμφάνισης. Καινούργια sp sport, η τετράδα των Lucas πίσω από τα κόκκινα προστατευτικά τους, πάνω στην απαστράπτουσα
νικελένια βάση τους, τα όργανα, τα χρονόμετρα οι μπαλαντέζες φροντισμένα, καθαρά, λειτουργικά όλα.
Δεύτερη ετάπ Κάλαμος, λίγο πριν τα μεσάνυκτα. Πάνω

στο flying γλιστρά περισσότερο, ο δρόμος τελειώνει, πέφτει μέσα στο παρακείμενο χαντάκι και ανατρέπεται. Σέρνεται καμιά 20αριά μέτρα στην ανηφόρα με την οροφή, αφήνοντας σπίθες και ανατριχιαστικούς συριγμούς. Σταματά πάνω στην άσφαλτο. Το πλήρωμα, κατεβάζει τους γενικούς. Απεγκλωβίζεται σώο. Το όχημα με δυσκολία σπρώχνεται, αρκετά κακοποιημένο, στην άκρη της ασφάλτου.

Όταν πια ξημέρωνε, ένα φθινοπωρινό πρωτοβρόχι μούσκευε τη γη. Ο κόσμος είχε φύγει, το σκηνικό είχε ηρεμήσει και το Mini παρέμενε εκεί στο πλάι του δρόμου, κάτω από έναν βαρύ ουρανό. Τραυματισμένο, αδύναμο να κυλήσει τους τροχούς του, με το ψιλόβροχο να μπαίνει στο εσωτερικό από το άνοιγμα του σπασμένου παρ-μπριζ. Στο βουβό, γκρίζο πρωινό, δεν ήταν παρά μια θλιβερή εικόνα, παραμορφωμένη απόδειξη μιας οδηγικής υπερβολής, ενός νεανικού ενθουσιασμού.

Λίγες μέρες αργότερα το BI – 6977, κόκκινο με λευκή οροφή, Mini πουλήθηκε, έτσι όπως ήταν. Πριν περάσουν 14 μήνες, ξαναβρεθήκαμε μάλλον αναπάντεχα. Νοέμβριος του '79. Φορούσε ένα πιο ζωντανό μοτέρ, αλλά ήταν επισκευασμένο πρόχειρα, όχι με τέχνη και είχε

βαφτεί σε ένα αδιάφορο, αταίριαστο μπλέ χρώμα. Περάσαμε ένα βροχερό, κρύο βράδυ στο πρώτο Παναθηναϊκό ράλυ, που όπως οι περισσότεροι βρεγμένοι αγώνες έδωσε αρκετή δουλειά στους φανοποιούς. Για μας δεν ήταν άσχημα, διακριθήκαμε μάλιστα, πρώτοι κλάσεως 13οι γενικής, αν αυτό λέει κάτι. Δεν υπήρχε όμως τίποτα από εκείνη την καλοκαιρινή γλύκα των εμφανίσεων του προηγούμενου έτους, την φροντίδα ενός ατσαλάκωτου οχήματος, την τρυφερότητα της προετοιμασίας.

Έκτοτε χαθήκαμε. Ήταν ένας ευχάριστος επίλογος μιας ιδιαίτερα δυνατής σχέσης, που όπως τις περισσότερες φορές συμβαίνει, καταλαβαίνεις πόσο δυνατή είναι, αφού διακοπεί και περάσει κάποιος χρόνος. Διότι χρειάστηκε πολύς (χρόνος) προκειμένου να ανακαλύψω το ειδικό, συναισθηματικό βάρος εκείνης της απώλειας.

Έμεινε η ανάμνηση, η εικόνα, όταν καθαρό, κόκκινο, στημένο πάνω στις ασημένιες Minilite, γουργούριζε τα χίλιατριακιόσια κυβικά του σαν άλλο ένα στίγμα, μιας ανέφελης νεότητας.